

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 3To/25/2023
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2320011377
Dátum vydania rozhodnutia: 06. 06. 2023
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Rastislav Kresl
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2023:2320011377.2

Uznesenie

Krajský súd v Trnave v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Rastislava Kresla a sudcov JUDr. Kataríny Stanislavskej a JUDr. Ladislava Révesa, v trestnej veci obžalovaného A. B., nar. XX.XX.XXXX v C., pre prečin krádeže podľa § 212 ods. 1 písm. a), písm. d) Trestného zákona spolupáchatelstvom podľa § 20 Trestného zákona, o odvolaní obžalovaného proti rozsudku Okresného súdu Galanta č. k. 31T/138/2020-188 zo dňa 07.12.2022, na verejnom zasadnutí konanom dňa 06.06.2023 v Trnave, takt

rozhodol:

Podľa § 319 Trestného poriadku sa odvolanie obžalovaného A. B., nar. XX.XX.XXXX, z a m i e t a .

odôvodnenie:

Napadnutým rozsudkom Okresného súdu Galanta č. k. 31T/138/2020-188 zo dňa 07.12.2022 bol obžalovaný A. B., nar. XX.XX.XXXX v C., trvale bytom D. E. XXX/XX, C. uznaný vinným z prečinu krádeže podľa § 212 ods. 1 písm. a), písm. d) Trestného zákona spolupáchatelstvom podľa § 20 Trestného zákona, ktorého sa dopustil tak,

že

dňa 01.11.2018 v čase okolo 14.00 hod. v C. na adrese D. E. XXX/XX odcudzil F. E. retiazku zo strieborného kovu s kráľovským vzorom nezistenej dĺžky a gramáže v hodnote 300 € tým spôsobom, že sa F. E. opýtal, či uvedenú retiazku môže chytiť do ruky, načo si ju F. E. dal dolu z krku a dal ju do ruky obžalovanému, pričom tento mu povedal, že mu retiazku nevráti a aby si spomenul na jeho slová, že mu vždy niečo zoberie ak ho stretne, na čo F. E. odišiel a v presne nezistenom čase sa večer vrátil aj s G. F. (ktorý bol za predmetný skutok ako spolupáchatel právoplatne odsúdený trestným rozkazom Okresného súdu Galanta sp. zn. 31T/138/2020 zo dňa 20.08.2021) na adresu D. E. XXX/XX, kde bol obžalovaný, po chvíli keď F. E. odchádzal preč G. F. sa za ním rozbehol, dobehol ho v parku, chytil ho za mikinu a ťahal ho naspäť a keď sa vrátili znova pred obytný dom, tak obžalovaný požiadal F. E., aby mu ukázal svoj mobilný telefón zn. HUAWEI P20, model EML-L09, následne mu telefón z ruky vytrhol a nechal si ho, čím svojím konaním spôsobili F. E. škodu vo výške 600 €.

Za tento skutok okresný súd uložil obžalovanému podľa § 212 ods. 1 Trestného zákona s použitím § 41 ods. 1 Trestného zákona, s poukazom na § 37 písm. m) a § 42 ods. 1 Trestného zákona súhrnný trest odňatia slobody v trvaní 8 (osem) mesiacov. Na výkon trestu obžalovaného zaradil podľa § 48 ods. 2 písm. a) Trestného zákona do ústavu na výkon trestu odňatia slobody s minimálnym stupňom stráženia. Zároveň podľa § 42 ods. 2 Trestného zákona zrušil výrok o treste uloženom obžalovanému rozsudkom Okresného súdu Galanta sp. zn. 31T/116/2019 zo dňa 15.06.2020, právoplatným dňa 06.05.2021, ako aj ďalšie rozhodnutia na tento výrok obsahovo nadväzujúce, ak vzhľadom na zmenu, ku ktorej došlo zrušením, stratili podklad.

O náhrade škody rozhodol okresný súd podľa § 288 ods. 1 Trestného poriadku tak, že poškodeného F. E., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom D. E. XXX/XX, C., odkázal s nárokom na náhradu škody na civilný proces.

Okresný súd svoje rozhodnutie odôvodnil v rozsahu č. I. 188-191.

Z odôvodnenia napadnutého rozsudku vyplýva, že dňa 11.11.2020 podal prokurátor Okresnej prokuratúry Galanta obžalobu na obžalovaného A. B. na skutkovom a právnom základe obžaloby. Okresný súd vo veci vydal trestný rozkaz, doručený obžalovanému dňa 22.11.2021, proti ktorému podal obžalovaný odpor, na čo okresný súd nariadil hlavné pojednávanie a vec prejednal.

Okresný súd na hlavnom pojednávaní vykonal dokazovanie výsluchom obžalovaného, poškodeného, svedkov, prečítaním výpovedí obžalovaného, poškodeného a svedkov z prípravného konania na odstránenie rozporov, oboznámením s listinnými dôkazmi, a to odborným vyjadrením, odpisom registra trestov na obžalovaného, trestným spisom Okresného súdu Galanta sp. zn. 31T/116/2019. Na základe vykonaného dokazovania dospel k záveru, že skutok sa stal a vina obžalovaného bola jednoznačne preukázaná. Pokiaľ ide o rozpory vo výpovediach konštatoval, že vzhľadom na značný časový odstup sú tieto rozpory vo výpovediach učených na hlavnom pojednávaní pochopiteľné. Výpoveď poškodeného však bola konzistentná v tvrdení, že mu obžalovaný zobral retiazku a tiež telefón. Okresný súd sa priklonil práve k výpovedi poškodeného z prípravného konania, kedy si skutok pamätal najčerstvejšie. Z výpovede poškodeného z hlavného pojednávania je zrejmá snaha zmierňovať účasť už medzičasom právoplatne odsúdeného G. F. na skutku, avšak ten už bol za skutok právoplatne odsúdený. Pokiaľ ide o výpoveď obžalovaného, v tejto súvislosti uviedol, že ani časový odstup nevysvetľuje značnú rozdielnosť v jeho výpovediach. Obžalovaný rozpory vo výpovediach nevedel sám vysvetliť, argumentoval iba poukazovaním na nezrovnalosť zápisnice z prípravného konania so skutočným obsahom jeho výpovede, čomu však súd neuveril. Zápisnica o výsluchu obžalovaného z prípravného konania spĺňa všetky náležitosti, nebola preukázaná žiadna zaujatosť alebo záujem policajta na jej falšovaní či pozmenení. Výpoveď obžalovaného z prípravného konania potvrdzuje účasť G. F. a tým aj výpoveď poškodeného z prípravného konania, keďže sa zhodujú v tom, že F. poškodeného v parku chytil a ťahal. Z výpovedí oboch obžalovaných z tohto skutku vyplýva snaha pomôcť si v trestnom konaní, pričom rozpory svojich výpovedí oproti výpovediam z prípravného konania nevedeli vysvetliť. Po zhodnotení všetkých dôkazov dospel okresný súd k záveru, že skutok tak, ako je uvedený vo výrokovej časti rozsudku, sa stal, že ho spáchal obžalovaný. Súd nezistil nepatrnú závažnosť konania pre aplikáciu materiálneho korektívu podľa § 10 ods. 2 Trestného zákona, a to vzhľadom na úmyselné zavinenie, postoj páchatela ako aj jeho doterajší život.

Pokiaľ ide o uloženie trestu, okresný súd zistil, že obžalovaný spáchal trestný čin skôr, ako mu bol doručený trestný rozkaz Okresného súdu Galanta v trestnej veci sp. zn. 31T/116/2019, preto mu musel ukladať súhrnný trest pri zrušení výroku o treste v uvedenom rozhodnutí. V ďalších konaniach Okresného súdu Galanta sp. zn. 0T/249/2020 a sp. zn. 17T/60/2021 boli ukladané samostatné tresty, z čoho vyplýva, že tieto skutky boli spáchané po doručení trestného rozkazu Okresného súdu Galanta sp. zn. 31T/116/2019 dňa 19.09.2019 a teda súbeh medzi týmito a predmetnými skutkami bol prerušený doručením uvedeného trestného rozkazu. Pri ukladaní trestu vychádzal z najprisnejšie trestného činu, a to v tomto prípade z prečinu krádeže podľa § 212 ods. 1 Trestného zákona, a to až do dvoch rokov. U obžalovaného nezistil žiadnu poľahčujúcu okolnosť, zároveň však zistil jednu priťažujúcu okolnosť - spáchal viac trestných činov, v dôsledku čoho sa zvýšila dolná hranica trestnej sadzby o jednu tretinu, a to na osem mesiacov. Okresný súd uložil obžalovanému nepodmienečný trest odňatia slobody na spodnej hranici trestnej sadzby, a to v trvaní osem mesiacov, ktorý dostatočne zohľadňuje závažnosť a mnohosť trestnej činnosti, časový odstup od spáchania skutku ako i postoj páchatela a potrebu ochrany spoločnosti. Keďže obžalovaný nebol v posledných desiatich rokoch pred spáchaním trestného činu vo výkone trestu odňatia slobody za úmyselný trestný čin, zaradil ho súd na jeho výkon do ústavu s minimálnym stupňom stráženia.

Pokiaľ ide o náhradu škody, vzhľadom na vyjadrenie poškodeného, ktorý sa v priebehu konania vyslovil, že náhradu škody nežiada, odkázal ho okresný súd so svojim nárokom na civilný proces.

Proti tomuto rozsudku bezprostredne po jeho vyhlásení na hlavnom pojednávaní podal odvolanie obžalovaný, ktoré následne písomne odôvodnil na č. I. 217.

Obžalovaný podal odvolanie čo do výroku o vine, ako aj výroku o treste napadnutého rozsudku. Poukazuje na svoju výpoveď, keď popieral spáchanie skutku, pričom okresný súd nevzal do úvahy výpovede všetkých svedkov a tiež poškodeného, vo výpovedi ktorého boli zjavné nezrovnalosti. Sám poškodený uviedol, že pri výpovedi bol pod vplyvom návykových látok a vyjadroval sa nejasne o skutočnostiach, ktoré sú dôležité pre rozhodnutie. Súd nemal preukázanú žiadnu výpoveď, či už svedka alebo poškodeného, v konaní absentovali akékoľvek dôkazy o vine obžalovaného. Skutok sa nestal tak, ako je opísaný v obžalobe. Okresný súd pochybil aj pokiaľ ide o použitie zásady in dubio pro reo, pričom opierať sa o výpovede svedkov, ktoré sú značne odlišné je neakceptovateľné. Za absurdné považuje záver súdu pokiaľ ide o výpoveď svedka H.. Okresný súd nesprávne posúdil skutkový stav ako aj okolnosti, nakoľko počas celého konania neboli produkované dôkazy, ktoré by obžalovaného usvedčovali zo spáchania skutku. Pochybenie súdu vidí aj pri ukladaní trestu, nakoľko do popredia má vystúpiť práve výchovný účel trestu. Pri ukladaní trestu súd neprihliadol na osobu obžalovaného. Záverom namieta porušenie zásady prezumpcie nevinu, keď obžalovaný ako údajný páchatel nemal povinnosť dokazovať svoju nevinu, ale je to práve súd, ktorý má dokázať jeho vinu. V prípade prejednávanej veci však išlo o dokázanú nevinu. Navrhol, aby odvolací súd podľa § 321 ods. 1 písm. b), písm. e) Trestného poriadku napadnutý rozsudok zrušil a podľa § 322 ods. 3 Trestného poriadku vo veci sám rozhodol.

Vyjadrenie k odvolaniu nebolo podané.

Krajský súd vo veci vykonal verejné zasadnutie dňa 06.06.2023 za prítomnosti zástupkyne Krajskej prokuratúry v Trnave, obžalovaného a jeho obhajcu. Verejného zasadnutia sa nezúčastnil poškodený, na čo senát odvolacieho súdu vyhlásil uznesenie, ktorým rozhodol, že verejné zasadnutie sa vykoná v jeho neprítomnosti. Obžalovaný zotrval na podanom odvolaní. Odvolací súd na verejnom zasadnutí oboznámil prítomných s napadnutým rozsudkom, odvolaním obžalovaného, odpisom registra trestov a lustráciami na osobu obžalovaného ako aj podstatným obsahom spisu. Zástupkyňa Krajskej prokuratúry Trnava navrhla odvolanie obžalovaného zamietnuť ako nedôvodné. Napadnutý rozsudok považuje za správny a zákonný, a to vo vzťahu ku všetkým výrokom. Obhajkyňa obžalovaného sa v plnom rozsahu pridržala písomných dôvodov odvolania, navrhla, aby odvolací súd rozhodol v súlade s odvolacím návrhom. Obžalovaný poukázal na to, že poškodený nie je dôveryhodnou osobou, nakoľko bol na liečení, klame. Zotrval na svojej nevine.

Podľa ustanovenia § 317 ods. 1 Trestného poriadku, ak nezamietne odvolací súd odvolanie podľa § 316 ods. 1 Trestného poriadku, alebo nezruší rozsudok podľa § 316 ods. 3 Trestného poriadku, preskúma zákonnosť a odôvodnenosť napadnutého výroku, event. napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým odvolateľ podal odvolanie ako i správnosť postup konania, ktoré mu predchádzalo. Na chyby, ktoré neboli odvolaním vytýkané prihliadne len vtedy, ak by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1 Trestného poriadku.

Po splnení prieskumnej povinnosti v rozsahu § 317 Trestného poriadku odvolací súd dospel k záveru, že odvolanie obžalovaného nie je dôvodné, v dôsledku čoho sú splnené podmienky pre jeho zamietnutie v zmysle § 319 Trestného poriadku.

Odvolací súd konštatuje, že okresný súd v záujme náležitého zistenia skutkového stavu veci vykonal všetky dôkazy, ktoré mal k dispozícii, a to pri uplatnení všetkých základných zásad, ktoré trestný proces upravujú. Vo vzťahu k napadnutému výroku o vine obžalovaného okresný súd jasne, zrozumiteľne a presvedčivo vysvetlil, ktoré skutočnosti považoval za dokázané, o ktoré skutočnosti svoje tvrdenia oprel a akými úvahami sa spravoval. Trest uložený obžalovanému považuje sa primeraný, zákonný a spravodlivý. Pokiaľ ide o odôvodnenie rozsudku, tento zodpovedá zákonným požiadavkám vyplývajúcim z ust. § 168 Trestného poriadku a odvolací súd sa bez výhrad s týmto odôvodnením stotožňuje a odkazuje naň. Na konštatovanie správnosti odvolací súd uvádza nasledovné:

Podstata odvolacej argumentácie obžalovaného spočívala v presvedčení, že v konaní nebol produkovaný žiaden dôkaz, ktorý by obžalovaného usvedčoval zo spáchania skutku, ktorý sa mu kládol za vinu. Výpoveď poškodeného F. E. označil za nevieryhodnú, ovplyvnenú pozitívnymi návykovými látkami, preto na základe tohto dôkazu nemohol byť uznaný vinným, pričom všetky ďalšie zabezpečené dôkazy okresný súd nesprávne vyhodnotil a vyvodil z nich nesprávne právne ako aj skutkové závery.

Odvolační soud po preskúmaní obsahu spisu však názor obžalovaného nezdieľa, práve naopak, konštatuje, že okresný súd postupoval pri hodnotení dôkazov dôsledne podľa § 2 ods. 12 Trestného poriadku, teda tak, že všetky dôkazy ich hodnotil na základe vnútorného presvedčenia založeného na starostlivom uvážení všetkých okolností prípadu jednotlivo aj v ich súhrne, a dospel k logicky odôvodneným skutkovým zisteniam. Práve preto odvolací súd nemôže napadnutý rozsudok zrušiť len preto, že sám (resp. obžalovaný) na základe svojho presvedčenia hodnotí tie isté dôkazy s iným do úvahy prichádzajúcim výsledkom. (judikát R 53/1992).

Je síce pravdou, že jediným priamym usvedčujúcim dôkazom vo veci je výpoveď poškodeného F. E., ktorá práve kvôli „osamotenosti“ musí vykazovať vyšší stupeň kvality na to, aby bola spôsobilým dôkazom na usvedčenie obžalovaného. Táto výpoveď však bola podporená ďalšími dôkazmi, ktoré výpoveď poškodeného dopĺňali a podporovali, a to výpoveďou svedka H., čiastočne aj výpoveďou spoluobvineného F. a tiež listinnými dôkazmi vzťahujúcimi sa k osobe obžalovaného z pohľadu jeho kriminálnej minulosti. Poškodený sa síce o určitých okolnostiach z inkriminovaného dňa vyjadroval odlišne v prípravnom konaní oproti výpovedi na hlavnom pojednávaní, v zásadných rysoch však vypovedal od počiatku konzistentne, nemenne, bez výrazných odklonov. Za relevantnú bolo nutné považovať výpoveď poškodeného z prípravného konania zo dňa 25.08.2020 (č. I. 61 vyšetrovacieho spisu), v ktorej priebeh skutku opísal rovnako ako v podanom trestnom oznámení a v podstatných okolnostiach rovnako ako na hlavnom pojednávaní. Poškodený od počiatku zotrval na tom, že obžalovaný mu v inkriminovaný deň už v poobedných hodinách odcudzil striebornú retiazku, ktorú mu ani na naliehanie nevrátil späť, adresujúc pritom poškodenému slová „vždy keď ťa stretnem, všetko ti zoberiem“. V ten istý deň vo večerných hodinách za prítomnosti medzičasom odsúdeného G. F. a pod vplyvom jeho vyhrážok na tom istom mieste obžalovaný (po opakovaných výzvach svedka F.) poškodenému odcudzil mobilný telefón zn. HUAWEI P20, ktorý následne dal do dispozície svedkovi F.. Takýto priebeh skutku bol podporený výpoveďou svedka F., ktorý počas konfrontácie s poškodeným potvrdil, že mal vedomosť o odcudzení predmetnej retiazky poškodenému obžalovaným (dokonca mal v úmysle opýtať sa obžalovaného kam retiazku dal), potvrdil, že v uvedený deň sa na mieste spáchania skutku spolu s obžalovaným a poškodeným nachádzal. Výpoveď svedka F. z hlavného pojednávania, kedy popieral, že by mal vedomosť o odcudzení predmetných vecí, a popieral tiež svoju prítomnosť na mieste spáchania skutku možno považovať za účelovú a tendenčnú. O odcudzení mobilného telefónu svedčí aj výpoveď svedka H., pričom v tejto súvislosti odvolací súd zastáva názor, že jeho výpoveď bola relevantným dôkazom, a to aj napriek tomu, že skutku nebol priamo účastný. Svedok v prípravnom konaní dňa 28.03.2020 (č.l. 53 vyšetrovacieho spisu) uviedol, že mal vedomosť o tom, že obžalovanému bol odcudzený mobilný telefón zn. HUAWEI P20 a tiež strieborná retiazka, pričom mobilný telefón mal po spáchaní skutku svedok F.. Práve ten ho oslovil s požiadavkou, či na predmetný typ mobilného telefónu nemá nabíjačku, no keďže vedel, že bol odcudzený poškodenému, dohodli si stretnutie s poškodeným, kde mu mal poškodený nabíjačku odovzdať. Svedok uviedol, že počas stretnutia chcel svedok F. dokonca odcudziť poškodenému nabíjačku, čo sa mu nepodarilo. Sám svedok H. odporučil poškodenému (po zistení kto mu odcudzil predmetné veci), aby išiel urobiť oznámenie na políciu. Skutočnosť, že na stretnutí mal svedok F. odcudzený telefón vyplýva z výpovede poškodeného, a rovnako svedka H.. Počas stretnutia sa navyše svedok F. „pochválil“, že uhádol PIN kód, a do telefónu sa dostal. Následné popieranie týchto skutočností oboma svedkami rovnako aj odvolací súd hodnotí ako tendenčné a účelové v snahe vyhnúť sa trestnej zodpovednosti.

Pri hodnotení vierohodnosti svedka je súd povinný prihliadnuť najmä k vnútornej štruktúre výpovede svedka, teda či si neodporuje v podstatných okolnostiach o ktorých vypovedá, k logickým súvislostiam o okolnostiach, o ktorých svedok vypovedá, či výpoveď svedka je v súlade aj s ostatnými dôkazmi zadováženými v trestnom konaní, pričom nie menej podstatná bude aj okolnosť vzťahu svedka (poškodeného) k obžalovanému alebo poškodenému, teda či svedok s obžalovaným alebo poškodeným je v príbuzenskom vzťahu, resp. (ne)priateľskom, susedskom, či zamestnávateľskom vzťahu, príp. v inom vzťahu podriadenosti alebo nadriadenosti. Taktiež je potrebné prihliadať na existenciu vlastného (často hmotného) záujmu svedka na výsledku trestného konania, v prípade, že v trestnom konaní vyjde najavo motív a príčina (vyplývajúce, či už z pozitívneho alebo negatívneho pomeru medzi svedkom a obžalovaným alebo svedkom a poškodeným), ktoré by mohli mať na výpoveď svedka vplyv. Je úlohou súdu, aby po zvážení všetkých týchto dôkazov a okolností prípadu, postupom v zmysle ust. § 2 ods. 12 Trestného poriadku podľa vnútorného presvedčenia rozhodol, ktorá skupina dôkazov je vierohodná a ktorá vierohodná nie je (uznesenie Krajského súdu v Žiline sp. zn. 1To/97/2009 zo dňa 3.9.2009.)

Odvolací súd hodnotí výpoveď poškodeného v zhode s názorom okresného súdu, ako hodnovernú, jednoznačne a nespochybniteľne usvedčujúcu obžalovaného zo spáchania predmetného skutku tak, ako to ustálil na hlavnom pojednávaní okresný súd. Pokiaľ v jeho výpovediach v prípravnom konaní nastali isté rozpornosti, poškodený tieto vysvetlil práve vo výpovedi z 25.08.2020, tak, že mal strach vypovedať pravdu, nakoľko sa bál svedka (odsúdeného) F.. Menej významné rozpory vo výpovedi z hlavného pojednávania oproti výpovediach z prípravného konania odôvodnil časovým odstupom od spáchania skutku, čo sa javí aj odvolaciemu súdu za pochopiteľné a celkom bežné.

Bezúspešnej snahe obžalovaného spochybniť vierohodnosť výpovede poškodeného zdravotným stavom poškodeného (konzumáciu návykových látok), a tým (s najväčšou pravdepodobnosťou len sebe) iluzórne navodiť dojem, že schopnosť vnímania poškodeného v čase spáchania skutku bola znížená, odvolací súd považuje za prejav nekritického postoja obžalovaného k vlastnému kriminálnemu správaniu. Obžalovaný ani pri výraznej snahe nepreukázal, že by poškodený nevypovedal pravdu o podstatných okolnostiach skutku, resp. že by mal akýkoľvek motív krivo obviniť obžalovaného.

V tejto súvislosti je nutné poukázať na osobu obžalovaného a jeho trestnú minulosť, ktorá rovnako dotvára obraz o sklonoch k páchaniu majetkovej a násilnej trestnej činnosti. Obžalovaný bol už v minulosti opakovane odsúdený pre majetkovú trestnú činnosť, spáchanú de facto rovnakým modusom operandi, a to násilným a bezpracným spôsobom domáhania sa cudzích vecí (notebook, píla). V trestnej veci Okresného súdu Galanta sp. zn. 31T/116/2019 bol právoplatne odsúdený za skutok, kedy si ako objednávateľ objednal krádež notebooku. Obdobné vyplýva aj z evidencie priestupkov, a síce, že obžalovaný sa opakovane dopúšťa krádeží, priestupkov násilného charakteru. Obžalovanému takéto konanie nie je cudzie, práve naopak, v protiprávnej činnosti pokračuje aj napriek predchádzajúcim odsúdeniam.

Vzhľadom na výsledky vykonaného dokazovania niet dôvodu pre zmenu rozhodnutia okresného súdu vo vzťahu k výroku o vine.

Pokiaľ ide o výrok o treste, ktorým okresný súd uložil obžalovanému súhrnný trest odňatia slobody vo výmere 8 (osem) mesiacov za súčasného zrušenia rozsudku Okresného súdu Galanta sp. zn. 31T/116/2019 zo dňa 15.06.2021 so zaradením pre výkon trestu do ústavu s minimálnym stupňom stráženia, odvolací súd nezistil žiadne zákonné dôvody na zmenu tohto výroku a zmiernenie trestu obžalovanému.

V konaní bolo nepochybne preukázané, že obžalovaný sa svojim konaním dopustil spáchania prečinu krádeže podľa § 212 ods. 1 písm. a), písm. d) Trestného zákona spolupáchateľstvom podľa § 20 Trestného zákona, za čo je možné páchatelovi uložiť trest odňatia slobody v trvaní až na dva roky. Okresný súd pri rozhodovaní o uložení trestu a jeho výmery správne zistil existenciu jednej priťažujúcej okolností podľa § 37 písm. m) Trestného zákona (obžalovaný už bol za trestný čin odsúdený) a neexistenciu poľahčujúcich okolností. Vzhľadom na prevahu priťažujúcich okolností správne pri ukladaní trestu vychádzal z upravenej trestnej sadzby osem mesiacov až dva roky.

Trestné konanie má sledovať preventívny a resocializačný cieľ, má totiž prispieť k polepšeniu a náprave páchatel'a. Cieľom trestného konania má byť dosiahnutie toho, aby obvinený páchatel' zaujal ku spáchaniu trestného činu sebakritický a kajúcný postoj, ktorý sľubuje možnosť jeho nápravy, čo sa však v danom prípade nestalo.

Odvolací súd poukazuje aj na to, že primeranosť trestu je nevyhnutným predpokladom dosiahnutia výchovných účinkov trestu, keďže nevyhnutným predpokladom prevýchovy páchatel'a je jeho akceptovanie trestu ako spravodlivého následku jeho protiprávneho konania, pričom v prípade nespravodlivého trestu k takejto akceptácii trestu zo strany páchatel'a pochopiteľne nemôže dôjsť. Spravodlivosť trestu tak možno považovať aj za predpoklad prerastania represívneho pôsobenia trestu do pôsobenia výchovného. V rámci požiadavky primeranosti trestu zohráva významnú úlohu sudcovská individualizácia trestu, ktorá fakticky umožňuje naplnenie tejto požiadavky v konkrétnych prípadoch. Individualizácia trestu je prostriedkom dosiahnutia primeranosti trestu. Druh a výmera trestu musia byť súdom v každom konkrétnom prípade stanovené tak, aby zodpovedali všetkým zvláštnostiam daného prípadu.

Okresný súd správne prihliadol na to, že obžalovaný bol pred spáchaním tohto skutku sedemkrát súdne trestaný, prevažne za majetkovú trestnú činnosť, z čoho je zrejmé, že je náchylný na páchanie (nielen) majetkovej trestnej činnosti. Rovnako z výpisu evidencie priestupkov vyplýva skutočnosť, že obžalovaný sa opakovane dopúšťal priestupkov proti majetku a občianskemu spolunažívaniu.

Keďže sa obžalovaný opakovane dopúšťa páchania trestnej činnosti, a to aj po predchádzajúcich odsúdeniach, ktoré uňho zjavne nevedli k náprave, odôvodneným bolo vynútiť rešpektovanie príkazov a zákazov uložením nepodmienečného trestu odňatia slobody, v tomto prípade na samej spodnej hranici upravenej trestnej sadzby (t.j. vo výmere osem mesiacov). Odvolací súd sa s takýmto postupom súdu prvého stupňa v plnom rozsahu stotožňuje a nemôže mu nič vytknúť. Takto uložený trest, podľa názoru odvolacieho súdu umocní vedomie obžalovaného o svojom protiprávnom konaní. Páchatel trestného činu má totižto trest pociťovať ako ujmu a nie ako len formálne odsudzujúce vyjadrenie súdu nad jeho protiprávnym konaním, ktorého znaky sú uvedené v osobitnej časti Trestného zákona. Takto uložený trest odvolací súd považuje za dostatočný, primeraný a spravodlivý, ktorý ho zároveň odradí od ďalšieho páchania trestnej činnosti. Uloženie nepodmienečného trestu odňatia slobody, aj keď na samej spodnej hranici trestnej sadzby, zabezpečí u obžalovaného v dostatočnej miere dosiahnutie účelu trestu a zároveň obsahuje v primeranom rozsahu aj prvky represie, ako aj prvky individuálnej a generálnej prevencie. Takýto trest zároveň zodpovedá všetkým požiadavkám vyplývajúcim z ust. § 34 ods. 1, ods. 4 Trestného zákona., ako aj ďalších ustanovení, ktoré upravujú zásady ukladania trestov. Je namieste, aby si obžalovaný uvedomil skutočnosť, že opakované bezpracné domáhanie sa cudzích vecí, namiesto riadneho zamestnania a dosahovania príjmu bude v zmysle príslušných ustanovení Trestného zákona vždy adekvátne postihnuté. Obžalovaný je mužom v mladom veku, neidentifikoval žiadne objektívne prekážky pre nájdenie si riadneho zamestnania za primeranú mzdu, ktorá mu posluží na zadováženie si akejkoľvek vecí, ktorej sa už nebude musieť domáhať odcudzením. Práve moment, kedy si obžalovaný zaistí vlastný príjem, z ktorého bude môcť uspokojovať svoje materiálne potreby ho privedie k rešpektovaniu zákonných noriem.

Vzhľadom na to, že obžalovaný spáchal skutok skôr, ako bol vyhlásený rozsudok Okresného súdu Galanta sp. zn. 31T/116/2019, bolo nutné ukladať mu súhrnný trest za súčasného zrušenia výroku o treste predmetného odsúdenia.

Súd prvého stupňa nepochybil ani tým postupom, keď pre výkon trestu zaradil obžalovaného do ústavu na výkon trestu odňatia slobody s minimálnym stupňom stráženia podľa § 48 ods. 2 písm. a) Trestného zákona, keďže obžalovaný v posledných 10 rokoch pred spáchaním trestného činu nebol vo výkone trestu odňatia slobody, ktorý mu bol uložený za úmyselný trestný čin.

S poukazom na vyššie uvedené skutočnosti odvolací súd odvolanie obžalovaného podľa § 319 Trestného poriadku zamietol ako nedôvodné.

Toto rozhodnutie bolo prijaté pomerom hlasov 3:0, čiže jednomyseľne podľa § 163 ods. 4 Trestného poriadku v spojení s § 170 ods. 6 Trestného poriadku.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu riadny opravný prostriedok nie je prípustný.